

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **L. Č.**, zastoupený ARIADNA, s.r.o., se sídlem Bořivojova 21, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2014, č.j.18249/14/5000-143-711615,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2014, č.j. 18249/14/5000-143-711615, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce

daně“) ze dne 11. 9. 2013, č.j. 1529067/13/3301-24801-711287, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2009 ve výši 199 500 Kč a sdělen předpis penále ve výši 39 900 Kč.

Žalovaný dospěl ke stejnému závěru jako správce daně, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelného plnění, tj. nákup materiálu a služeb dle daňového dokladu od společnosti REALWORK spol. s r.o., která byla uvedena na daňových dokladech, tudíž jím uplatňovaný odpočet DPH nebyl ve smyslu § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění ke dni uskutečnění zdanitelného plnění (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), oprávněný.

Závěry žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že svoje důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), unesl. Nekompatibilita jeho dodavatele REALWORK spol. s r.o. a zmocněného zástupce M. D. v době provádění daňové kontroly není podle žalobce skutečností vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků předložených žalobcem ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-142/11 *Pétér Dávid*.

Žalobce odmítá závěr správce daně, že by nepředložil konkrétní důkaz, kterým by prokázal, že předmětné práce uskutečnila společnost REALWORK spol. s r.o. a materiál a práce byly zaplacený. Poukazuje na to, že předložil fakturu, objednávku, doklady o zaplacení, rámcovou smlouvu o dílo ze dne 1. 5. 2009, přičemž se dle názoru žalobce jedná o listiny, jež prokazují, že materiál a práce byly této společnosti zaplacený.

Žalobce tedy oprávněně odmítl podepsat zprávu o daňové kontrole ze dne 2. 9. 2013, č.j. 227640/13/3301-05406-705637 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“), neboť tato zpráva neobsahovala hodnocení důkazů tak, jak je stanoveno v § 8 odst. 1 daňového řádu.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené. Žalovaný uvádí, že se ztotožňuje s pojetím rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, které žalobce nastiňuje prostřednictvím ustálené judikatury. Žalovaný dodává, že pokud daňový subjekt zanes do svého účetnictví a následně daňového přiznání výdaj, je v případě pochybností povinen prokázat, že jej skutečně vynaložil tak, jak je deklarováno na příslušném účetním dokladu. Ovšem ani formálně perfektní doklady nemusí prokazovat, že k uskutečnění plnění fakticky došlo.

Žalovaný dále uvádí, že s hodnocením důkazů správcem daně byl žalobce prostřednictvím svého zástupce seznámen. Odepření podpisu na zprávě o daňové kontrole zástupcem žalobce bylo podle žalovaného bezdůvodné.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

III. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150ú2002 Sb. dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Daňová kontrola daně z přidané hodnoty mimo jiné za zdaňovací období června 2009, ve kterém žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH na základě daňového dokladu č. 290100115 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 25. 6. 2009, vystaveného společností REALWORK spol. s r.o., byla u žalobce zahájena dne 9. 9. 2010, tedy ještě za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Dokončena byla podle příslušných ustanovení daňového řádu (§ 264 daňového řádu) projednáním zprávy o daňové kontrole. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti pro věc podstatné.

V průběhu daňové kontroly byl žalobce vyzván k prokázání faktického přijetí materiálu a služeb a předložení důkazních prostředků o jejich konkrétním použití, včetně prokázání, jakým způsobem byl materiál dle jednotlivých dokladů dodán, kdo zajišťoval přepravu odkud a kam, k předložení dokladů o přepravě a o předání a převzetí díla, o tom, kdo jednal jménem dodavatele, kdo materiál a práce přebíral za odběratele a k předložení dalších dokladů prokazujících uskutečnění předmětných obchodních transakcí (výzva ze dne 4. 8. 2011, č.j. 291610/11/303936705637).

Žalobce v návaznosti na výzvu předložil rámcovou smlouvu uzavřenou se společností REALWORK spol. s r.o. a odkázal na fakturu a objednávku, předloženou správci daně. Dále žalobce uvedl, že přepravu materiálu zajišťovali dodavatelé a jménem dodavatele jednal tehdejší jednatel F. V., přičemž dodávky přebíral osobně žalobce. Daňový doklad č. 290100115 ze dne 25. 6. 2009 se týká montáže taškové plechové krytiny na akci Skočice, montáže trapézy na akci Ostrata a montáž a ohýbání klempířských prvků.

Z výsledků dožádání místně příslušného správce daně (Finanční úřad pro Prahu 1) společnosti REALWORK spol. s r.o. vyplynulo, že tato společnost se správcem daně nekomunikuje a daňová přiznání k dani z přidané hodnoty podala naposledy za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2009. Ke dni 26. 9. 2009 byla tomuto daňovému subjektu z moci úřední zrušena registrace k dani z přidané hodnoty.

Dne 13. 12. 2012 bylo žalobci doručeno Seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění (č.j. 402247/12/303933705637). Na tento přípis správce daně žalobce reagoval tak, že navrhl k prokázání uskutečnění dodávek od deklarovaného dodavatele výslech svědka F. V.

Správce daně dne 3. 4. 2013 vyslechl jako svědka F. V. Žalobce dále správci daně navrhl vyslechnout svědka M. D. Správce daně se výzvou ze dne 10. 4. 2013 obrátil na žalobce, aby mu sdělil identifikační údaje tohoto svědka tak, aby jej bylo možno předvolat. Tento svědek se však ani po opakovaném předvolání k výslechu nedostavil.

Dne 2. 9. 2013 byla žalobci předána zpráva o daňové kontrole, kterou žalobce odmítl podepsat (protokol č.j. 227547/13/3301-05406-705637).

Spornou otázkou v posuzované věci je, zda žalobce prokázal faktické přijetí zdanitelného plnění deklarovaného na daňovém dokladu – faktuře č. 290100115 za montážní a klempířské práce od společnosti REALWORK spol. s r.o., a tudíž zda byl uplatňovaný odpočet DPH za zdaňovací období červen 2009 oprávněný.

Podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty má plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty prokazuje plátce nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu (zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví), popřípadě

evidován podle § 100 zákona o dani z přidané hodnoty u plátců, kteří nevedou účetnictví.

Podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 92 odst. 7 daňového řádu správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků; o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam, pokud se toto hodnocení neuvádí v jiné písemnosti založené ve spise.

Pokud má žalobce za to, že tím, že předložil formálně bezvadné doklady deklarující předmětná zdanitelná plnění, splnil svoji důkazní povinnost týkající se odpočtu daně z přidané hodnoty, k tomu soud uvádí, že unesení důkazního břemene žalobce se nevztahuje toliko k předložení bezvadných účetních dokladů. Žalobce byl povinen prokázat jednak tu skutečnost, že zdanitelné plnění bylo fakticky realizováno, tedy že poskytnuté služby byly opravdu provedeny a materiál byl dodán, a dále, že byly provedeny právě plátcem DPH - společností REALWORK spol. s r.o.

Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, nýbrž v existenci zdanitelného plnění. Ostatně k tomuto závěru lze podpůrně odkázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, nejnověji např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014 ve věci sp. zn. 5 Afs 65/2013 (citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění.

Ustanovení § 73 zákona o dani z přidané hodnoty vyžaduje, aby plátcé doložili nárok na odpočet daňovým dokladem s předepsanými náležitostmi, popř. i bez nich; v takovém případě je povinen plátcé nárok prokazovat jiným způsobem. To platí nejen v případě, kdy daňový doklad náležitosti neobsahuje vůbec, nýbrž i tehdy, jsou-li tyto náležitosti nesprávné, resp. nepravdivé. Dále např. v rozsudku ze dne 25. 10. 2006 ve věci sp. zn. 2 Afs 7/2006 Nejvyšší správní soud uvedl, že

„[p]rokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění“.

Pokud jde o výsledky dožádání u místně příslušného správce daně deklarovaného dodavatele, tj. společnosti REALWORK spol. s r.o., které okolnosti faktického uskutečnění deklarovaných zdanitelných plnění nijak neosvětlily (odpověď na dožádání ze dne 18. 2. 2011, č.j. 55297/11/001932109278), je třeba zdůraznit, že *„nekontaktnost a neplnění daňové povinnosti dodavatelem jsou samy o sobě důvody vedoucími k pochybnostem správce daně o reálném provedení celé obchodní transakce. Z judikatury Nejvyššího správního soudu jasně plyne závěr, že daňový subjekt nemůže být postihován jenom za to, že dodavatel je nekontaktní nebo že neplní své daňové povinnosti (srov. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 – 73, nebo rozsudek ze dne 9. 10. 2007, č. j. 9 Afs 81/2007 – 60). V posuzovaném případě to mohl být nejvýše jakýsi vnitřní impuls správce daně se celou obchodní transakcí více zabývat“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014 ve věci sp. zn. 1 Afs 120/2014).

V rámci daňové kontroly správce daně žalobce vyzval k předložení důkazních prostředků vztahujících se k jeho daňovému tvrzení, zejména k předložení dokladů prokazujících faktické uskutečnění konkrétních obchodních transakcí mezi žalobcem a společností REALWORK spol. s r.o. Namítal-li v této souvislosti žalobce, že správce daně nemohl takovou výzvu vůbec vydat, protože výsledky dožádání v otázce, zda je či není společnost REALWORK spol. s r.o. nekontaktní, správce daně nesprávně vyhodnotil, tak mu soud zapravdu dát nemůže; již s ohledem na koncepci důkazního břemene daňového subjektu je správce daně oprávněn v rámci daňové kontroly vyzvat daňový subjekt k prokázání tvrzení, a to i bez případných pochybností, které mohly vyplynout z výsledků dožádání. Dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí, ostatně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2011 ve věci sp. zn. 5 Afs 61/2010 uvedl, že *„[k] zahájení daňové kontroly tedy není podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nutné konkrétní podezření či pochybnosti o správnosti předchozích daňových přiznání a tato daňová kontrola může být zahajována, obdobně jako v jiných oblastech veřejné správy, na namátkovém principu. I přesto by bylo nutné považovat daňovou kontrolu za nezákonnou, pokud by bylo zřejmé, že její zahájení či provádění je výsledkem svévole (kterou však nelze spatřovat v pouhém zahájení daňové kontroly bez konkrétního podezření na zkrácení daně), resp. šikanózního jednání správce daně vůči daňovému subjektu...“*.

Tím spíše byl v případě žalobce v kontextu výsledků dožádání zcela logicky opodstatněným postup správce daně, pokud vyzval žalobce k prokázání faktického

uskutečnění obchodních transakcí mezi žalobcem a společností REALWORK spol. s r.o. dle žalobcem předložené faktury (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014 ve věci sp. zn. 1 Afs 120/2014). Takový postup správce podle zdejšího soudu též odpovídá požadavku obsaženému v § 1 odst. 2 a § 8 odst. 1 daňového řádu, neboť těžko by mohl správce daně od výsledků dožádání zcela odhlédnout.

K výzvě správce daně žalobce předložil doklady osvědčující pouze formální stránku věci - fakturu vystavenou společností REALWORK spol. s r.o., objednávku, výdajové a příjmové pokladní doklady o zaplacení faktur v hotovosti. Pokud jde o žalobcem předloženou rámcovou smlouvu o dílo ze dne 1. 5. 2009, uzavřenou se společností REALWORK spol. s r.o., tak jejím předmětem je objednávka stavebních, zemních a montážních prací v období od 1. 5. 2009 do 31. 8. 2009, přičemž z jejího obsahu neplynou žádné konkrétnější údaje. V této smlouvě nebylo nijak specifikováno ani místo plnění ani o jaké stavby se jedná. Její obsah nijak neprokazuje, v jakém rozsahu byl materiál dodán, kde konkrétně, jaké konkrétní práce a na jaké stavbě byly provedeny, kterého konkrétního data došlo k dokončení a předání díla. Žádný jiný žalobcem předložený doklad přitom neprokazuje, že dílo bylo žalobci zhotovitelem skutečně předáno. Lze přitom racionálně očekávat, že doklad o předání a převzetí díla je pro objednatele podstatným dokumentem již pro možné uplatnění odpovědnosti za vady díla či uplatnění smluvních sankcí za nedodržení termínu plnění (čl. IV bod 4 a čl. V. odst. 2 smlouvy).

Správce daně předvolal k výslechu F. V. Dne 3. 4. 2013 se svědek dostavil a uvedl, že společnost REALWORK spol. s r.o. byla pouze jím doporučená společnost pro žalobce. Dále svědek uvedl, že veškeré operace za tuto společnost prováděl M. D.

Podle soudu je zřejmé, že svědek nebyl schopen uvést žádné relevantní konkrétní skutečnosti týkající se dodávek materiálu a montážních prací pro žalobce na stavbách na základě rámcové smlouvy o dílo. Správce daně proto správně vyhodnotil obsah výpovědi svědka F. V. jako důkaz, který neprokázal tvrzení žalobce. Závěr správce daně, resp. žalovaného o nízké důkazní hodnotě svědecké výpovědi zcela odpovídá tomu, co svědek uvedl. M. D. se pak k výslechu před správcem daně nedostavil. Výše uvedené skutečnosti tak jdou pouze k tíži unesení důkazního břemene žalobcem, neboť k tvrzením žalobce výpověď svědka žádnou důkazní hodnotu nepřinesla.

V této souvislosti není důvodná ani námitka žalobce, že správce daně provedené důkazy nesprávně vyhodnotil. Naopak žalobce nepředložil takové důkazy, které by fakticitu deklarované transakce prokázaly. Prokazování uskutečnění zdanitelného plnění je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je

však třeba trvat na souladu skutečného stavu se stavem formálním. Pakliže mělo dojít k uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak žalobce uváděl v podaném daňovém přiznání, musel být schopen prokázat „svými“ důkazními prostředky, že k jejich uskutečnění fakticky došlo. Skutečnosti, jež vyplynuly z dožádání, tedy nebyly žalobci přičítány k tíži, ovšem k unesení jeho vlastního důkazního břemene nijak nepřispěly, když žalobce nebyl schopen vyjma formálních dokladů doložit důkazy o uskutečnění zdanitelného plnění v tvrzeném rozsahu.

Argumentuje-li žalobce rozsudkem Soudního dvora ze dne 21. 6. 2012 ve věci *Dávid Péter* (C-142/2011), není tato argumentace zcela přiléhavá na právě posuzovanou věc, neboť předmětem posouzení ve věci *Dávid Péter* byla problematika tzv. zneužití práva v oblasti uplatňování odpočtů DPH. Soudní dvůr zdůraznil, že nelze neuznat odpočet DPH v souvislosti s poskytnutou službou z toho důvodu, že se vystavitel faktury týkající se těchto služeb nebo některý z jejich poskytovatelů dopustil protiprávního jednání, pokud správce daně na základě objektivních okolností neprokáže, že subjekt povinný k dani věděl nebo musel vědět, že plnění uplatňované s nárokem na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného uvedeným vystavitelem či jiným hospodářským subjektem vystupujícím na předcházejícím stupni dodavatelského řetězce. V nyní posuzovaném případě se však nejedná o šetření tzv. karuselového podvodu, nýbrž o neprokázání reálného uskutečnění transakce vůbec, tedy o problematiku neunesení důkazního břemene daňovým subjektem.

Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu. K tomu lze odkázat např. na rozsudek ze dne 9. 2. 2005 ve věci sp. zn. 1 Afs 54/2004, ze kterého vyplývá, že daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Stejně tak je možno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005 ve věci sp. zn. 5 Afs 147/2004, podle kterého v daňovém řízení leží důkazní břemeno na daňovém subjektu; jestliže ten nesplnil svou zákonnou povinnost již v řízení před správním orgánem, nemůže taková skutečnost být k tíži správního orgánu. Správce daně tedy neměl povinnost prokázat, jak se tedy předmětné transakce ve skutečnosti udály.

K žalobní námitce, že zpráva o daňové kontrole nemůže obstát jako podklad dodatečných platebních výměrů, neboť neobsahuje úvahy správce daně k předloženým důkazním prostředkům, a proto ji zástupce žalobce odmítl podepsat, soud uvádí, že podle § 88 odst. 1 písm. d) daňového řádu o zahájení, průběhu a ukončení daňové kontroly sepíše správce daně zprávu o daňové kontrole, která obsahuje výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly, a odkaz na protokoly nebo úřední záznamy, mimo jiné také na seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění. Citované

ustanovení daňového řádu správce daně dodržel; poukazoval-li žalobce konkrétně na chybějící hodnocení důkazních prostředků, to je vyčerpávajícím způsobem ve vztahu k dani z přidané hodnoty provedeno na straně 14 a 15 zprávy o daňové kontrole. Zpráva o daňové kontrole tedy netrpí žádnou vadou, která by mohla způsobit nezákonnost dodatečného platebního výměru.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu